

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА ЦЪРКОВНОТО НАСТОЯТЕЛСТВО ПРИ ХРАМ "СВ. АТАНАСИЙ" - ГР. ВАРНА, БРОЙ 5 / МАЙ 2021 (ГОД 11)

ТАТУИРОВКАТА – СЦЕНАРИЙ НА ЖИВОТА, ИЗОБРАЗЕН ВЪРХУ ТЯЛОТО

Иеромонах Михаил (Чепель)

В периода на летния сезон маса народ заминават на курорт и после голяма част от тях се връщат с татуировки. Това явление е обхванало целия свят и е голяма духовна трагедия! Проблемът е, че хората не само се подлагат доброволно, без да осъзнават смисъла на символите, думите, картинките, които биват набити на телата им, но и плащат луди пари за това. Но незнанието не ги освобождава от проблема, който несъзнателно пускат в живота си, нанасяйки на телата си татуировка.

Най-често и приемайки за най-безобидно е татуирането на символите ин - ян, като знак за хармония. Повечето от хората, които си ги татуират, са спортисти, смятайки, че чрез този символ се увеличава силата на тялото и спортното майсторство. Но не разбират, че всичко това идва не от Бога, а от дявола!

Набиването на рисунък върху тялото, каквото всъщност е татуирането, е своего рода КЛЕЙМО! Както някъде дамгосват животните, за да ги разпознава стопанинът им, така и човек, нанасяйки си това клеймо, показва, че не е свободен! От историята ни е известно, че в някои страни са дамгосвали робите и углавните престъпници. А днес, под предлог, че е модерно, особено популярни са окултните татуировки. И от това, че хората не схващат духовното им значение, погубващата им сила никак не намалява.

Човек приема върху си дяволски печат, показвайки, че не цени печата на Дара на Светия Дух, поставен му по време на тайнството Миропомазание, непосредствено след приемането на Свето Кръщение. Той доброволно се лишава от Божествена защита. Татуировките, изрисуването на телата широко се използва от езичници, окултисти, сатанисти!

Печално е, когато родители одобряват желанието на децата си да поставят на телата си татуировка и дори сами заплащат таксата, която е своего рода мито на дявола. Много хора се жалват и възмущават, че трепите в храмовете не са безплатни, докато в същото време не скъпят средства за извършване на подобен род конюнствено действие върху тялото си. Интересно е, че най-скъпите и сложни татуировки имат и мощен окултен заряд, от който е изключително сложно човек да се освободи. Татуировката оказва силно въздействие върху мисловния строй на човека, а ако това са и окултни символи, то те влекат към ада.

Тук ще обърна внимание и на увлечението от йога Мудра (йога на пръстите) – сложни специфични жестове, сакрални положения на китката и съчетание на пръстите, наричани „мудри“. Те са не само ритуален език на жестовете с пръсти, но и особени пози на тялото, положение на очите, определени дихателни техники. Самата дума „мудра“ се превежда от санскритски като „знак“, „печат“. Това са окултни практики и хората, които се занимават с тях, трябва да знаят, че по този начин отстъпват от Бога!

А този, който съзнателно нанася върху си окултни символи, използвайки съответни окултни практики, сам снима от себе си кръста и доброволно се предава в робство на дявола – най-жестокия стопанин, който изобщо може човек да си представи. Това не е шега! В духовния свят е невъзможно да се съчетава светлина и тъмнина. Човек или е с Бога, или със сатана! Татуировката манифестира този, който я носи – при кого е отишъл и от Кого се е отрекъл! Даже най-безобидното

цвете, нанесено във вид на татуировка върху тялото, не е безобидно от духовна гледна точка.

Познавам младо, хубаво момиче, което редовно се черкуваше, дори помагаше в храма, но един ден се появи с татуировка – пеперуда. След година това момиче напусна Църквата и стана една от ония „нощни пеперуди“!

Символите работят независимо от това, на коя част на тялото са нанесени – те са информационен знак! За татуирането е крайно трудно да се справи с нападенията на демоничните сили и доста по-сложно да се обърне към Бог с молитва. Приемайки доброволно татуировка, човек по своя воля се отказва от Божията помощ.

Някои хора татуират върху телата си образа на Христос, лика на Пресвета Богородица, но това е НЕДОПУСТИМО! Образ на Христос е животът по Неговите заповеди, а не татуировката на тялото. Светият лик, нанесен върху тялото на човека, престава да е икона, а се превръща в окултен символ. Не бива да се шегува човек с вечността! Геената огнена е страшна! Опитайте се да подържите ръката си в огнения пламък - няма да искате и секунда да я оставите в него. А отричането от Бог и доброволното отдаване на инферналните (адските, демоничните) сили е залог за вечна мъка! Забраната за татуиране ни е дадена от Бог още във Ветхия Завет: „... не правете резки по снагата си и не чертайте по себе си букви“ (Левит 19:28); „Вие сте синове на Господа, вашия Бог; не правете резки по тялото си“ (Втор. 14:1). Татуирането крие голяма духовна опасност, може дори да съкрати живота на човека.

Ако такъв, който си е направил татуировка, след време осъзнае грешката си, е препоръчително при възможност да я премахне от себе си! Това е грях, за който е необходимо човек да се покае, да го изповяда, обещавайки на Бог, че повече не ще го стори.

В тази връзка, бих искал да ви предоставя едно писмо, което получих:

„Отец Михаил, искам да Ви кажа, че сте много прав за татуировките. Не знам на база на какъв опит се основавате, но аз - от своя личен опит от затвора, където почти целият контингент е в татуировки. Рядко има затворник без такава.

Забелязах, че у когото каквато рисунка има на тялото, такъв е и неговият живот. Например тези, които имаха татуировка с изображение на смъртта с коса в ръка, обикновено след като биваха освободени, съзнателно или несъзнателно извършваха убийство и отново се връщаха в затвора.

И аз имам татуировки. Когато съм ги правил, не съм и осъзнавал, че това е сатанинско клеймо. Татуирах си дърво, за което си мислех, че е дървото на мъдростта, от която имах нужда. Татуирах си и символа ин –ян, с мисълта, че мога да бъда и добър, и лош. А на гърба си имам: „Всекиму-своето“, написано на немски. Това беше силна фраза за мен – когато завидях на някого за нещо, а аз нямах нищо, това беше отговорът. Когато ме мързеше да се трудя, за да се сдобия с нещо, които другите имаха, пак се успокоявах с написаната на гърба ми фраза.

Вие бяхте споменали за пеперуда... Да, моята приятелка имаше татуирана пеперуда на гърба и започна да ми изневерява, разврати се...

Много сте прав, че всяка татуировка носи в себе си информация. И притежателят на татуировката трябва цял живот да проживее с нея, като че ли сам си е написал сценария на живота. Ето тези мисли исках да споделя с Вас, отец Михаил!“

Потресавашо писмо, което нагледно показва какъв отпечатък оставя татуировката над съдбата на тези, на чиито тела е нанесена. И това са наблюденията на човек, който непосредствено се е сблъскал и е имал възможността във времето да наблюдава динамиката на това въздействие. Няма значение кой какъв смисъл влага в избраната от него татуировка, когато иска да му бъде направена на тялото- сатана много добре знае нейния смисъл!

Превод от руски език: Валя Марчелова

НИКОМУ НИЩО НЕ ДЪЛЖИШ!

Лилия Ахремчик

„Никому нищо не дължиш!“ - е едно отвратително твърдение! Лъжливо по своята същност, защото

човекът е социално същество. И в каквото и да е отношение да влезе, той се задължава. Дал е

някъде надежда, нещо е обещал, даже се е подписал под това или е сложил печат... , а и защото, в края на краищата има съвест.

Допуснал си човек до себе си, позволил си му да влезе в твоя живот и ти в неговия – с това си поел известни задължения – както към себе си, така и към него. От някакъв момент нататък не ти е безразлично какво се случва с другия – вие сте свързани.

Ние сме длъжни на своите деца, които не са ни молили да ги родим; длъжни сме на родителите си, защото са ни

родили и благодарение на тях живеем и се наслаждаваме на живота. Длъжни сме на приятелите си, защото ние сме ги направили свои приятели. Длъжни сме на всички, на които сме казали: „Обичам“, а и на тези, на които не сме го казали, но сме влезли в някакво отношение с тях.

И свободни отношения няма! Това е заблудата на тези, които имат проблем с отговорността. Самата дума „отношение“ предполага, че не просто бегло

си се докоснал до някого, а си влязъл в тесен контакт, при което защитната обвивка е паднала и сега сам носиш отговорността за опазването на тази ранимост.

Ако си ми приятелка и си ми споделила своите мъки, то аз се чувствам отговорна да не допусна да предприемеш крайни решения, като например – да се хвърлиш под влака. Почти на половина е моята отговорност. Но ще отговарям сто процентово, ако й заявя: „Не ме натоварвай със своите грижи – и без това си имам достатъчно!“.

Намирайки се в отношения, неизбежно влияем един на друг, за което влияние сме длъжни и да понесем съответната отговорност.

А насажданата ни идеология на индивидуализма води към разрушаване на отношенията. Вместо приятел – психоаналитик, вместо любов – секс, вместо истинска близост – 148-канална кабелна телевизия и интернет.

Когато никой никому нищо не дължи, животът е прост, но празен. Когато дългът и отговорността го изпълват, е живот труден, изискващ много работа, но е за вечно спасение!

Превод от руски език: Валя Марчелова

БЕЗПОЛЕЗНИТЕ ХОРА

Протоиерей Андрей Ткачев

Зрял мъж, но не създавал семейство, е явление повсеместно и многочислено. И не става дума за някакъв аскет, който е дал обет за безбрачие. Напротив,

той е като един „Карлсон“, в пълен разцвет на силите си. Като приказния герой лети и като него яде сладко, само че по-друго. Свободен от брак, зрелият мъжага и не мисли да живее свято, мирно и безгрешно. Не носейки за никого отговорност и не грижейки се за никого, този персонаж удовлетворява избирателно няколко страсти. Леност, ако е тунейдец и бездарен; гордост и тщеславие, ако е работохолик и сребролюбец; и, разбира се блуд, доколкото никому с нищо не е

длъжен, пък и жените са толкова много – повече от мъжете, и повечето са нещастни - та търтеят има къде да погуляе! Струва му се, че само на младини е имал нужда от красива девойка, но тя е била хладна и непристъпна. Животът на порасналите крещи в ухото и на двамата, че жената повече се нуждае от мъж, отколкото обратното, та има как да се позабавлява мъжагата и без да му се налага да се обвързва с никакви сериозни връзки и задължения. Обезумелият свят също пее от сутрин до вечер песен за свобода, за „чисти отношения“ без печат в паспорта, за греха на собственост над партньора, тоест против ревността и т.н. Теоретическата база на Содом е създадена и разпространена отдавна.

И ето, пред нас е поохранен чичко с оредяващ перчем, който никога не е водил син на детска градина, не е писал с дете домашни, но по своему

е успешен. В смисъл - с образование, с определено положение в обществото. Той е активен, даже дава акъл как да се напълни държавната хазна (макар и да не знае какво е семеен бюджет)! Дори и аргументирано критикува властта. Но син не е родил, следователно няма кого да изпрати в армията и да го благослови със сълзи в очите. Иначе – критикува! Всичко знае – има и диплом, и оплешивял перчем! Уважаван е, но битийно безполезен!

Няма да бъде дядо – ще си остане гларус - стар, но не и дядо. И монах не е станал, макар и да е православен. Разбира се, монашеството е също като семейството, и то какво! Послушание, братство, общ труд... И вместо да понесе единия или другия кръст(брак или монашество), той е понесъл единствено високоинтелигентната си безполезност, защото има страх да поема отговорност или поради леността си, или просто, защото не умее да обича. Голяма роля изиграват и майките на такива застаряващи ергени - „Защо ти е, синко, такава змия? Нали знаеш какви са жените? Прилепват се, изпиват ти кръвчицата, отнемат ти спокойствието. А ти си ми толкова добричък, и единствен! Супичка ще ти сготвя, ризката ти ще ти огладя, що ли ти трябва да се жениш? Пък и вече си на четиридесет и три...“

В армията не е служил, в сурови условия не е работил, деца не е завъдил, дом не е построил (няма и за кого), жилищната му площ – от родителите. Тук нещичко прочел, там с някого пийнал, за нещо поспорил, даже някому житейски съвети дал?!

Кой си ти всъщност? Обет за целомъдрие не си давал. Волно или неволно търкаш оределия си скалп на чужди възглавници? Съзнателно си избрал егоистичен модел на битието си, по-скоро на съществуването си. И дай сега да ругаем всички и всичко – страната, че демокрацията ѝ не е като европейската, да крещим по митинги, да мърморим в кухнята, че видиш ли, нищо не е такова, каквото би трябвало да бъде. И винаги с дълбоко осъзнатото чувство за собствено достойнство!

Виждали сте такива типове, нали, дете са изпълнени с достойнство, но нищо полезно не са направили!

Безполезните хора! Зад гърбовете им стоят милиони истински мъже – работяги, които мълчаливо прокарват пътища, управляват

самолети, строят домове, създават семейства. Цял живот се трудят, радват се на простички неща и не се оплакват. И ако все още сме живи, то не е заради такива „просветени“ търтеи, които в бой няма да влязат, те даже и жена не могат да си вземат, а благодарение на незатрилия се все още образ на обикновения мъж – баща, дядо, мълчаливец, работяга. Той е един от героите от войната, риболовец в ледените води, той е пчеловникът на семейството и създател на блага!

Не от всичко, което идва от Запада трябва да се учим, но трябва да вземаме пример и от Изтока! Там не горят толкова неонов светлини, но все още съществуват семействата! Там сополанкото не може да отвори уста срещу стареца. Там мъжът е главният, но жената всички обичат – и мъжът, и децата, и внуците. Живеят задружно, макар и на тясно като в дядовата ръкавичка. Такава самотност – пълна и безнадеждна, която да води до самоубийство, е рядкост. Там се съветват с такива, които вече са оженили внуците си. А такива, които нямат дори деца, ги подминават с присмех.

Ако искаш да ме научиш на нещо, покажи ми децата си! Колко са? Как се отнасят с теб? И като искаш да критикуваш властта, първо ми покажи семейството си! Дай ми да погледна как си създал ред сред четирима човека, щом така смело и уверено даваш съвети как да бъдат управляват милиони хора? Изобщо, дайте да издигнем семейността в главен критерий за оценка на човешката дейност! Който в семейството не е стопанин, да не критикува чуждата безстопанственост. И така по списък – всички останали добродетели...

Някога бащата е бил едновременно и съдия, и стопанин, а във време на война – и военачалник. Евреите са забранявали на бездетни да стават съдии и знаете ли защо? Защото бездетните са жестоки! Те не могат на подсъдимия да погледнат като на собствен син или дъщеря. По-лесно им е да издават сурови присъди. И така, да помислим как да превърнем семейните добродетели в критерий за оценка на човешката дейност. Веднага ще ни стане ясно на кого с радост да протегнем ръка, чии слова да запишем в бележника си, а покрай кого като минем, дори и с поглед да не го удостоим!

Превод от руски език: Валя Марчелова